

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/280/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717210829
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5717210829.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: VINCENT BEKE-BV-TV, s miestom podnikania Malá Jarková 382/36, 945 01 Komárno, IČO: 227 123 72, zastúpeného JUDr. Marekom Belkom, advokátom, so sídlom F. E. XXXX, XXX XX U., proti žalovaným: 1/ T. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. N. XXX/X, XXX XX Z., 2/ Z. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/X, XXX XX Z., obidvom zastúpeným JUDr. Gabrielom Szabóom, advokátom, so sídlom E. H. XX, XXX XX E., o zaplatenie 19.700,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/40/2017-95 zo dňa 12.07.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10C/40/2017-95 zo dňa 12. 07. 2018 vo výroku
IV. o trovách konania p o t v r d z u j e .

Vo zvyšnej časti (t.j. vo výrokoch I. až III.) z o s t á v a rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10C/40/2017-95 zo dňa 12. 07. 2018 n e d o t k n u t ý .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej v rade 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.243,31 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalovanému v rade 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.243,31 Eur, všetko pravidelných mesačných splátkach vo výške 500,00 Eur, zročných vždy k poslednému dňu kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že nezaplatením zročnej splátky sa stáva zročný celý dlh (výrok II.). Vo zvyšnej časti uplatneného nároku súd konanie zastavil (výrok III.) a o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo sporových strán nemá právo na ich náhradu (výrok IV.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 28.08.2017 sa žalobca proti žalovaným v rade 1/ a 2/ (ďalej aj „žalobcovia“) domáhal zaplatenia sumy 9.850,00 Eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od podania žaloby proti každému zo žalovaných a náhrady trov konania. Žalovaní sa k žalobe vyjadrili podaním doručeným súdu dňa 07.11.2017, ktorým žiadali, aby súd žalobu zamietol. V priebehu konania obidve strany sporu zmenili svoje postoje a prejavili ochotu ohľadne predmetu sporu uzatvoriť zmier, k čomu však nakoniec nedošlo. Skôr, ako súd schválil návrh zmierny, ktorí žalobca i žalovaní podali, požiadala žalujúca strana o vytýčenie pojednávania, na ktorom súd rozhodol vo veci samej napadnutým rozsudkom. Pred pojednávaním, na ktorom bol rozsudok vyhlásený (t.j. dňa 12.07.2018) žalobca doručil súdu podanie zo dňa 03.07.2018, ktorým zobral čiastočne žalobu späť pre sumu 9.213,58 Eur z uplatnenej istiny a zároveň zobral žalobu späť aj v časti príslušenstva tvoreného žalobou uplatnenými úrokmi z omeškania a žiadal, aby súd každého zo žalovaných zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 5.243,31 Eur s povinnosťou nahradiť trovy konania. Žalovaní v popísanom štádiu konania nerozporovali nárok žalobcu na zaplatenie sumy 5.243,31 Eur a nenamietali ani dôvod tejto sumy. Zároveň žalovaní nemali námietky ani proti čiastočnému späťvzatiu žaloby. S prihliadnutím na uvedené, ako aj na majetkové pomery žalovaného v rade 2/ prvoinštančný súd priznal žalobcovi žalobou

uplatňovaný nárok tak, ako je uvedené vo výrokoch I. a II. napadnutého rozsudku a konanie v časti, v ktorej vzal žalobca žalobu späť, postupom podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil (výrok III.).

3. O trovách konania konajúci súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalobca zobral žalobu späť až po prvom pojednávaní vo veci samej po prezentácii názorov žalovaných a po vykonaní úkonov súdu v zmysle § 181 ods. 2 CSP. Žalobca svoj žalobný nárok obmedzil o polovicu (vrátane príslušenstva), čím v tejto časti procesne zaviniť zastavenie konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP; zároveň však bol vo zvyšku uplatneného nároku bol úspešný. S prihliadnutím na pôvodný žalobou uplatnený nárok, okresný súd dospel k záveru, že každá zo sporových strán bola vo veci (ne)úspešná v pomerne rovnakej časti, v dôsledku čoho ani jednej z nich právo na náhradu trov konania nepriznal (výrok IV.).

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny vo výroku IV. o trovách konania tak, že mu odvolací súd prizná náhradu trov konania vo výške zodpovedajúcej priznanej náhrade od žalovaných.

5. Uviedol, že rozsudok okresného súdu v napadnutej časti o trovách konania považuje za nesprávny z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Zdôraznil, že v prejednávanej veci žalobca nezaviniť zastavenie konanie, nakoľko jeho žaloba stratila opodstatnenosť v dôsledku uzatvorenia zmiere medzi stranami sporu. Keďže však ku plneniu zo strany žalovaných nedošlo, žalobca bol nútený vziať žalobu čiastočne späť. Ak by došlo k dohode o zmiere medzi žalobcom a žalovanými, žalobca by nepristúpil k čiastočnému späťvzatiu žaloby a trval by na uplatnenom nároku v plnej výške.

6. Žalovaní sa k podanému odvolaniu žalovaných nevyjadrili a súdu neboli doručené žiadne ďalšie podania v rámci odvolacieho konania.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v odvolaní napadnutej časti (výrok IV. o trovách konania) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

8. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v podstatnej miere sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia v odvolaní napadnutej časti (§ 387 ods. 2 CSP).

9. V prvom rade považoval krajský súd za nevyhnutné zdôrazniť, že odvolací prieskum bol na základe zásady neúplnej apelácie v odvolacom konaní striktné vymedzený odvolacími dôvodmi formulovanými v podanom opravnom prostriedku.

10. Zásada úspechu v spore sa premieta v ustanovení § 255 Civilného sporového poriadku ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konania sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (t. j. víťazstvom) v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo o veci samej. Plný úspech v spore môže mať žalobca aj žalovaný. Vo všeobecnosti platí, že ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. Pomerné rozdelenie trov je jednak odrazom reálneho výsledku sporu a jednak predstavuje prevenciu, aby strany nežalovali viac, ako im podľa hmotného práva patrí. Nakoľko niet žiadneho rozumného dôvodu, aby si strany v prípade čiastočného úspechu nahradili trovy konania navzájom, časť, ktorá sa prekryva, sa odpočíta. Ak by úspech strán v spore bol rovnaký - žalobca by vysúdil polovicu a žalovaný by sa polovicu ubránil (50% ku 50%), náhrada sa neprizná nikomu. Čiastočné procesné úspechy sa teda vzájomne do rovnakej výšky anulujú. Zvyšná časť je determinantom pre záver o čiastočnom priznaní nároku na náhradu trov konania. Potom pri zásadne rovnakých čiastkových úspechoch súd môže vysloviť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

11. Ďalšou zásadou premietajúcou sa v rozhodovaní súdu o trovách konania je zásada zavinenia na zastavení konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP a z neho vyplývajúcej zásady, že ak niektorá zo strán sporu zaviniť, že sa konanie muselo zastaviť, je povinná nahradiť trovy konania protistrane. Zavinenie môže existovať na strane žalobcu aj na strane žalovaného. Na strane žalobcu existuje napríklad vtedy, ak podal žalobu vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu, alebo ak podal žalobu, hoci existovala prekážka rei iudicate alebo prekážka litispendencie, alebo ak bez dôvodu vzal žalobu späť, ale tiež aj vtedy, ak vzal žalobu späť z dôvodu, že žalovaný vzniesol oprávnenú námietku premlčania a podobne. Citované zákonné ustanovenie vyjadruje výnimku zo zásady náhrady trov konania podľa pomeru úspechu vo veci vyjadrenú v ust. § 255 ods. 1 CSP. Zavinenie sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti za zavinenie sú tie, ktoré nastali po začatí konania.

12. Vyššie uvedené zásady premietajúce sa do rozhodovania súdu o nároku na náhradu trov konania (zásada úspechu v spore v zmysle § 255 CSP, zásada zavinenia na zastavení konania v zmysle § 256 CSP) možno v konaní aplikovať buď samostatne, alebo ich pomerným spojením podľa výsledku rozhodnutia súdu v spore, tak ako tomu bolo i v prejednávanej veci.

13. V danom prípade okresný súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval správne, keď konštatoval vznik nároku žalobcu (ako čiastočne úspešnej strany v spore) na náhradu trov konania v časti, v ktorej mu súd jeho nárok rozsudkom priznal (§ 255 ods. 2 CSP). Voči tejto časti výroku súdu o trovách konania de facto odvolacie námietky žalobcu nesmerovali. Za vecne správne považuje odvolací súd však aj rozhodnutie prvoinštančného súdu o trovách konania postupom podľa § 256 ods. 1 CSP v časti, v ktorej vzal žalobca svoju žalobu späť (t.j. v časti istiny a príslušenstva celej žalovanej pohľadávky).

14. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalobcu, že on nenesie procesné zavinenie na čiastočnom zastavení konania, pretože za „vinníka“ tohto dispozitívneho úkonu v časti predmetu konania treba považovať žalovanú sporovú stranu.

15. V prejednávanej veci okresný súd v súvislosti s čiastočným späťvzatím žaloby žalobcom proti žalovaným v rade 1/ a 2/ pri svojom rozhodovaní o trovách konania uplatnil zásadu procesnej zodpovednosti na zastavení konania. Z uvedenej zásady vyplýva, že ak iba jedna procesná strana zaviniť, že konanie je zastavené, a preto o veci nemôže byť meritórne rozhodnuté, a tým zistené, či žaloba bola podaná na súd dôvodne, vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania.

16. S prihliadnutím na popísanú procesnú situáciu je zrejmé, že zavinenie na zastavení tohto konania je nevyhnutné pripočítať na ťarchu žalobcu, keďže žalobu zoberal späť a žalovaní po začatí konania nespĺnili v predmetnej časti to, čoho sa žalobca žalobou domáhal.

17. Žiada sa uviesť, že pri rozhodovaní o zavinení tej-ktorej sporovej strany na zastavení konania v časti, v ktorej žalobca vzal žalobu späť, je úlohou súdu zohľadniť nielen všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré možno považovať vo vzťahu k čiastočnému späťvzatiu žaloby za relevantné, ale je potrebné vychádzať aj zo odôvodnenia samotného dispozitívneho úkonu žalobcu (späťvzatie žaloby), z ktorého možno vychádzať pri zistení, ktoré zo skutočností vzniknutých v rámci sporového konania mali za následok konanie žalobcu, ktorý už ďalej nezotráva na podanej žalobe (napr. zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom žalovaným a pod.). Je preto v záujme žalobcu, aby v súvislosti svojím dispozitívnym úkonom, ktorým berie žalobu späť, či už celkom alebo sčasti, uviedol a zároveň preukázal tie zo skutočností, ktoré ho k uvedenej dispozícii s podanou žalobou viedli. Pokiaľ však žalobca zoberie žalobu späť bez udania dôvodu, jednoznačne nesie procesné zavinenie na zastavení konania.

18. V danom prípade žalobca zoberal žalobu čiastočne späť bez udania konkrétneho dôvodu, pre ktorý k späťvzatiu žaloby pristúpil, na základe čoho je potrebné konštatovať jeho procesné zavinenie na zastavení konania v dotknutej časti vedeného sporu.

19. Neobstojí ani argumentácia žalobcu, že pokiaľ by medzi stranami sporu došlo k dohode o zmieri, nedošlo by z jeho strany k čiastočnému späťvzatiu žaloby a bol by trval na žalobou uplatnenom nároku v plnej výške. Z predloženého spisového materiálu mal odvolací súd totiž preukázané, že žalobca sa

žalobou domáhal voči každému žalovanému osobitne zaplatať žalovanej istiny 9.850,00 Eur s 5% úrokom z omeškania z uvedenej sumy od podania žaloby (28.08.2017) až do zaplatať a náhrady trov konania. V priebehu konania obidve procesné strany postupne menili svoju skutkovú argumentáciu. Následne žalobca svoj nárok na zaplatať pôvodne žalovanej sumy 19.700,00 Eur (2x po 9.850,00 Eur s príslušenstvom špecifikovaným vyššie) „znížil“ o časť istiny vo výške 9.213,58 Eur i celé príslušenstvo, vychádzajúc z Dohody medzi sporovými stranami uzatvorenej dňa 07.06.2018, predloženej súdu dňa 15.06.2018. Ku schváleniu zmiernosti v prejednávanej veci nedošlo, keďže žalobca podaním doručeným konajúcemu súdu dňa 25.06.2018 požiadal súd o vytýčenie pojednávania. Následne dňa 04.07.2018 žalobca doručil súdu vyššie uvedené čiastočné späťvzatie žaloby bez udania a označenia dôvodov, ktoré ho k nemu viedli.

20. Žalobca v súdenom prípade nesúhlasil s rozhodnutím prvoinštančného súdu o trovách konania. Vo svojom oprávnom prostriedku odvolateľ poukázal na vlastné právne závery a hodnotenie skutkového stavu, ktoré podľa jeho názoru zakladajú dôvod na iné (ním navrhované) rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (bližšie pozri napr. nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

21. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti krajský súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu ako nedôvodné. Výrok IV. napadnutého rozsudku o trovách prvoinštančného konania totiž plne zodpovedá zákonným ustanoveniam v ňom citovaným. Ak bol úspech jednotlivých procesných strán v spore rovnaký, ich čiastočné procesné úspechy sa vzájomne do rovnakej výšky anulovali. Okresný súd preto postupoval správne, keď podľa § 255 ods. 2 CSP vyslovil, že žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov konania. Zároveň odvolací súd v súdenej veci nezistil vady týkajúce sa procesných podmienok konania (§ 380 ods. 1, 2 CSP), v dôsledku čoho napadnutý rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku IV. o trovách konania, ako vecne správny p o t v r d i l .

22. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (t.j. vo výrokoch I. až III.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovaným ako úspešnej procesnej strane (neúspech žalobcu súd konštatuje na základe porovnania ním predloženého odvolacieho petitu s rozhodnutím odvolacieho súdu) nepriznal nárok na ich náhradu.

24. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovaným v odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

25. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)